

Arrest

nr. 232 272 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers echtgenote, J.A.H., werd op 4 augustus 2017 als vluchteling erkend.

1.2. Op 28 maart 2018 dient verzoeker een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging. Op 7 januari 2019 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 28/03/2018 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van, A. A. A., 0 30/12/1982, A., van Somalische nationaliteit om de echtgenote in België, A. H. J., ° 25/10/1980, T., van Somalische nationaliteit te vervoegen; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 14/02/2014 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Vermits het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Ze zagen mekaar voor de eerste keer begin 2013 en huwden op 14/02/2014.

Meneer zijn eerste vrouw, F. O. K. is overleden in het kraambed. Hun zoontje overleed volgens meneer na 5 dagen.

Mevrouw haar eerste man is overleden.

Meneer verklaart dat mevrouw 2 zussen heeft. Mevrouw verklaarde 4 broers en 3 zussen te hebben. Meneer verklaart dat mevrouw geschoten is in haar hand, mevrouw vertelt hierover niets in haar asielaanvraag

Ze woonden samen van 2014 tot 2016

Ze zagen mekaar voor de laatste keer op 19/05/2016

Ze hebben dagelijks contact met elkaar via WhatsApp en Messenger

Betrokkenen hadden samen een dochter ni; Sarah maar ze overleed 7 dagen na de geboorte

Mevrouw haar 3 kinderen hebben gezinshereniging aangevraagd en de dna-procedure is lopende

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 14/11/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 26/12/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen die duidelijk wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

-huwelijksakte : het huwelijksattest werd opgesteld op onbekende datum ter bevestiging van een religieus huwelijk op 14/02/2014. De Engelse vertaling bevat opvallend veel typfouten, als burgerlijke staat van de man staat er "gehuwd" wat zou betekenen dat het om een bigaam huwelijk gaat, en het document werd duidelijk pas laattijdig opgesteld want als woonplaats van mevrouw wordt reeds België vermeld. De stempels onderdaan de akte zijn gedateerd op 14/10/2017 en 14/01/2018, dus bijna 3 jaren na het huwelijk. Het is onduidelijk op basis waarvan het huwelijk geregistreerd werd, een schriftelijke religieuze huwelijksakte of een mondelinge getuigenis. Het document roept alvast veel vragen op wat betreft de authenticiteit en betrouwbaarheid.

Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon.

-vaag relatieverloop : betrokkenen leerden elkaar kennen ergens in 2013 op een afstudeerfeest. Ze huwden op 14/02/2014. Nadien gingen ze samenwonen in een huurhuis met maar 1 kamer. Mevrouw ontvluchtte Somalië op 19/05/2016.

-onwetendheden : meneer kent de geboortedatum van mevrouw niet (enkel jaar).

-tegenstrijdigheden : mevrouw verklaart 4 broers en 3 zussen te hebben, maar meneer zegt dat mevrouw maar 2 zussen heeft. Volgens meneer werd mevrouw in de hand geschoten, maar ze vermeldt hier zelfs niets over in haar asielaanvraag, ze spreekt enkel over slagen en bedreigingen. Meneer vermeldt 3 kinderen van mevrouw, mevrouw vermeldt 2 kinderen en 2 geadopteerde kinderen, maar deze 2 hebben een andere naam- dan die meneer noemt van het derde kind.

-weinig bewijzen van huwelijk en relatie : aan mevrouw werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen van de relatie en het huwelijk over te maken. Zij maakt enkel bewijzen over van geldtransfers en van gesprekken via Whats App in een onbegrijpelijke taal.

-zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs : de Somalische vluchtelingen volgende allen 2 routes, met het vliegtuig vanuit Kenia of Ethiopië, of met de boot vanuit Turkije; er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit; de partner die een visum vraagt verblijft in Oeganda (meestal) of Ethiopië, in casu in Oeganda, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van het huwelijk;

-er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkene gehuwd is. In één dossier bleken betrokkenen broer en zus te zijn. Mogelijk wil iemand anders onder het statuut "echtgenote" naar Europa komen via gezinshereniging.

In dossiers van gezinshereniging door Eritrese vrouwen bleek dat deze zich niet bij hun echtgenoot vestigden. Het feit dat vele echtgenoten niet weten hoe hun partner hier leeft en ze geen toekomstplannen kunnen noemen kan er op wijzen dat de Somalische personen die via gezinshereniging naar België willen komen ook enkel een gemakkelijke en veilige tocht naar Europa op het oog hebben.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artt. 27 en 30 WIPR, schending van de formele motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en art. 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Het visum werd aangevraagd op grond van een religieus huwelijk dat in Somalië werd afgesloten op 14 februari 2014, tussen verzoeker en zijn partner die ondertussen in België erkend werd als vluchteling. Er werd een huwelijkscertificaat voorgelegd dat dit religieus huwelijk bevestigt. Uiteraard werd dit document niet gelegaliseerd, gelet op het feit dat de Belgische overheid de Somalische regering niet erkent (zie oa. RvV, arrest nr. 188.795 van 22 juni 2017).

Verzoeker is in de onmogelijkheid om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie (WIPR).

Artikel 30, §1 WIPR stelt: "Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd." Gelet op het feit dat de authentieke akte die het religieuze huwelijk van verzoeker bevestigt niet gelegaliseerd werd (en dit ook niet kon worden), kan de akte niet beschouwd worden als zijnde Voorgelegd in België'. Bijgevolg stelt de vraag naar de toepassing van artikel 27 WIPR zich niet.

Verwerende partij baseert zich dan ook verkeerdelijk op art. 27 WIPR om zelfs maar over te gaan tot het inwinnen van het advies van het parket om de akte al dan niet te erkennen. De beslissing is niet op correcte juridische gronden gebaseerd."

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 21 van het Handvest, artikelen 1.1 en 2 van het Internationaal verdrag van 7 maart 1966 inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, schending van artikel 8 van het EVRM, schending van de artikelen 10, §1, 4° en 11, §1 en 12bis Vw., schending van motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting als beginselen van behoorlijk bestuur.

Motieven:

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing door te stellen dat het huwelijk van verzoeker niet erkend kan worden wegens strijdigheid met de openbare orde.

Verwerende partij verwijst naar de volgende 'feiten':

- verzoeker en zijn vrouw leerden elkaar begin 2013 kennen en huwden in februari 2014.
- Verzoeker is eerder al eens gehuwd geweest, maar zijn eerste vrouw en zoontje uit dit huwelijk stierven beiden.
- mevrouw haar eerste man is overleden.
- verzoeker verklaarde dat zijn vrouw 2 zussen heeft, maar zij vermeldt dat ze 4 broers en 3 zussen heeft.
- verzoeker verklaarde dat zijn vrouw in haar hand werd geschoten doch zij vermeldde dit niet in haar asielaanvraag
- ze woonden samen van 2014 tot 2016
- ze zagen elkaar laatst op 19 mei 2016.
- ze hebben dagelijks contact via Whatsapp en Messenger
- ze hadden een dochter samen maar zij overleed na 7 dagen.
- de drie kinderen van mevrouw A. H. hebben gezinshereniging gevraagd en voor hen loopt een DNA procedure.

Verwerende partij verwijst naar het advies dat zij in november 2018 inwon bij het parket omtrent de erkenning van het huwelijk.

Verwerende partij maakt zich het advies van het parket eigen door het over te nemen in de motivering. Het parket meent dat het om een schijnhuwelijk gaat. Het parket wijst op taalfouten in de Engelse vertaling van de akte die het religieus huwelijk bevestigt, het feit dat verzoeker er als gehuwd in zou geboekstaafd staan, de laattijdige opstelling van het document, en het feit dat het veel vragen oproept. Het parket verwijst ook naar een vaag relatieverloop, het feit dat verzoeker de exacte geboortedatum van zijn vrouw niet kent, er weinig bewijzen van het huwelijk zijn, tegenstrijdigheden (dezelfde die verwerende partij hierboven al opwierp en nog een verwarring omtrent de kinderen). Het parket verwijst ook naar een zelfde 'stramien' als in andere dossiers gezinshereniging door Somaliërs. De Somalische vluchtelingen zouden allen dezelfde 2 routes volgen, geen grote huwelijksfeesten houden, de aanvragen voor het visum indienen in Oeganda en Ethiopië, er geen zekerheid zou bestaan of de verzoeker wel de partner is (in één dossier zou het zelfs om broer en zus gegaan zijn in plaats van om partners). Het is

mogelijk dat iemand anders naar België probeert te komen via het visum. Het parket verwijst naar dossiers van mensen met de Eritrese nationaliteit en wat er in 'veel' van die dossiers voorvalt.

Toepasselijk recht:

Nationale bepalingen:

Art. 10. § 1 Vw.:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven : (...)

4° (...)

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam. (...)"

Art. 11, §1, tweede lid Vw.:

"In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

In voorkomend geval vermeldt de beslissing de bepaling van artikel 3 die werd toegepast."

Art. 12bis Vw.:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

(...)

§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Een omzendbrief van 17 juni 20091 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

1 Omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging, BS 2 juli 2009.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Art.5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het kader van die verplichting om rekening te houden met andere bewijsmiddelen hebben de lidstaten geen beoordelingsruimte (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23, geciteerd in stuk 3, UNHCR en Federaal Migratiecentrum Myria, Gezinshereniging van begunstigten van internationale bescherming in België: Vaststellingen en aanbevelingen, juni 2018, pg. 18.)

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten, (stuk 4, Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22, beschikbaar op <http://ec.europa.eu/transparencv/readoc/reD/I/2014/NL/I-2014-210-NL-FI-I.Pdf>

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: "Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee's right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible." (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC), februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55elcf2.htm>

Artikel 41 van het Handvest omvat een zelfstandig recht om gehoord te worden als onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden"

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland. De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging éér afdoende rekening moet gehouden worden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf het Hof aan welke criteria meespelen: "Dans son analyse, la Cour prend en considération l'âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d'origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest Tuquabo-tekle t. Nederland omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: "Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d'accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... A ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l'espèce, pesait sur l'État défendeur l'obligation de mettre en oeuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié" (...) "La Cour rappelle que l'unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu'elle a aussi reconnu que l'obtention d'une telle protection

internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d'une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l'objet d'un consensus à l'échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l'Union européenne (paragraphe 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu'il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu'elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l'issue du litige, qu'elles lui fassent connaître les raisons qui s'opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu'elles statuent à bref délai sur les demandes de visa." (EHRM, Tanda-Muzinga vs. Frankrijk, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, Mugenzi vs. Frankrijk, n° 52701/09, § 52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

"1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.
2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden."

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (zie *Familierechtbank Luik*, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Toegepast op de bestreden beslissing:

Ofwel aanvaardt Uw Raad wat uiteengezet werd in het eerste middel, met name dat er gelet op het ontbreken van legalisatie in de zin van artikel 30 WIPR er niet kan beschouwd worden dat een authentieke buitenlandse akte werd voorgelegd in de zin van artikel 27 WIPR, ofwel aanvaardt Uw Raad dit niet en dient er te worden uitgegaan van een niet-erkende huwelijksakte als juridisch feit.

Er kan ook gewezen worden op het arrest van 22 juni 2017, nr. 188.795 waarin Uw Raad een weigering gezinshereniging met een Somalische echtgenote, erkend als vluchteling in België, vernietigd heeft. De DVZ achtte de huwelijksbanden niet bewezen vanwege de afwezigheid van legalisatie en de authenticiteit van het huwelijkscertificaat kon niet worden geverifieerd. Daarnaast vermeende de DVZ fraude door de verschillende schrijffouten op de officiële stempel in het huwelijkscertificaat. Uw Raad oordeelde dat het vermoeden dat een buitenlands document frauduleus is, enkel het voorgelegde stuk aantast, maar niet de ingeroepen verwantschapsband. Aldus blijft de cascade-regeling volgens Uw Raad van toepassing, ook bij vermeende fraude. Hoewel de DVZ een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen om al dan niet over te gaan tot een onderhoud, had de DVZ volgens Uw Raad onredelijk en onzorgvuldig gehandeld. Uw Raad verwees daarbij naar de algemene situatie van chaos in Somalië en onmogelijkheid om documenten te legaliseren, het feit dat beide partners bescherming zochten (echtgenote in België, echtgenoot in Oeganda) tegen Somalische overheden zich dus niet konden richten tot de Somalische overheid of terugkeren naar Somalië om andere geldige bewijzen te bekomen, en het feit dat de verklaringen in asielrelaas van, echtgenote die reeds aangaf religieus gehuwd te zijn met verzoeker, overeenstemmen met de gegevens van de visumaanvraag.

In casu geldt dit ook voor verzoeker, die erkend werd als vluchteling in Oeganda, zo blijkt uit zijn attest van goed gedrag en zeden.

In elk geval bevindt verzoeker zich in de situatie dat er geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd die de huwelijksband bewijzen, hetgeen de toepassing vereist van artikel 11, §1, tweede lid Vw., wat van verwerende partij vergt dat de beslissing niet uitsluitend gebaseerd wordt op het ontbreken

van de officiële documenten die het huwelijk aantonen maar dat conform artikel 12bis, §5 Vw. rekening dient gehouden te worden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd, of conform artikel 12bis, §6 Vw. er over dient te worden gegaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen van het dossier wanneer deze oordeelt over de geldigheid van 'andere geldige bewijzen'. De omzendbrief van 17 juni 2009 vermeldt daartoe als voorbeelden: De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd ;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;"

De Europese Commissie somt in zijn richtsnoeren nog een breder gamma aan voorbeelden op van 'andere bewijsmiddelen', zoals schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland: "Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal zoals documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma's en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten" (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, 3 april 2014, COM (2014) 210 Final, p. 23).

Myria wijst op de richtlijnen van UNHCR (UNHCR, The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018, p. 73 en p. 76) en vermeldt dat men ook kan "denken aan getuigenissen van derden, het gehoorverslag van een asielzoeker bij het CGVS, rapporten van internationale organisaties, verklaringen op eer of een door een notaris gecertificeerde verklaring over alle gegevens van de familieleden." (stuk 5, MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, https://www.mvria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf. pg. 94).

Verzoekers vrouw heeft vermeld bij de DVZ in tempore non suspectu, in kader van haar asielaanvraag, dat ze religieus gehuwd is met verzoeker sinds 2014. Het is een essentieel deel van haar asielaanvraag en het CGVS heeft dit onderzocht en als geloofwaardig beschouwd. Verzoeker heeft een bevestiging van dit religieus huwelijk voorgelegd, met een Engelse vertaling. Verzoeker banktransfers van zijn vrouw aan hem voorgelegd. Verzoeker had met veel plezier het gehoorverslag van het CGVS voorgelegd, heeft bewijzen van talloze gesprekken gevoegd, kennis aangetoond van specifieke feiten, en een bevestiging van een religieus huwelijk voorgelegd.

Verzoeker zou wel gehoord zijn door verwerende partij (of de ambassade), maar mevrouw A. H. werd niet gehoord, wat het onderhoud met verzoeker ineffectief heeft gemaakt.

Verwerende partij heeft zich ertoe beperkt de verklaringen van verzoeker te vergelijken met de verklaringen die zijn echtgenote aan de DVZ heeft afgelegd in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming. Verwerende partij heeft niet het gehoor van mevrouw A. H. op het CGVS opgevraagd, en heeft mevrouw A. H. hier ook niet om gevraagd. Verwerende partij heeft mevrouw A. H. ook niet gevraagd naar de verklaringen van verzoeker en haar antwoord hierop.

Indien verwerende partij er niet van was uitgegaan dat mevrouw A. H. haar verklaringen op de DVZ alle informatie betroffen die mevrouw A. H. mogelijkerwijze kon meedelen met betrekking tot haar verzoek tot bescherming (wat het gehoor bij het CGVS volstrekt overbodig zou maken) dan had mevrouw A. H. kunnen verduidelijken dat haar huwelijk, niet de relatie maar het effectieve huwelijk, met verzoeker essentieel onderdeel was van haar asielprocedure, dat ze hier uitgebreid over bevraagd werd door het CGVS en het CGVS dit huwelijk en de gevolgen ervan als geloofwaardig erkend heeft.

Het zou ook duidelijk geworden zijn voor verwerende partij dat mevrouw A. H. wel degelijk beschoten werd, en in haar arm geraakt werd en dit als dusdanig aan het CGVS verklaard heeft.

Er zou ook gebleken zijn dat zij in haar leven nog maar 2 van haar zussen ooit gezien heeft, dat haar vier broers overleden zijn, en dat de reden van haar speciale gezinssituatie erin schuilt dat ze van haar 9 tot haar 34 gescheiden werd van haar familie. Mevrouw A. H. heeft verklaard slechts 2 van haar

zussen ooit gezien te hebben. De derde, A., heeft ze nooit ontmoet. Er zou ook gebleken zijn, ironisch genoeg, dat het verzoeker is die haar terug in contact heeft gebracht met haar familie. Het zou voor verwerende partij ook duidelijk geworden zijn waarom men in Somalië, een land in oorlog, reden ook waarom het CGVS voor alle delen van Somalië behalve Mogadishu de subsidiaire beschermingsstatus toekent, huwelijksfeesten erg bescheiden viert: wegens de veiligheidssituatie, om geen aandacht te trekken.

Er zou ook gebleken zijn dat verzoeker zelf als journalist vervolgd werd en elke dag elders sliep.

Zo is het echter niet gelopen. Verwerende partij heeft mevrouw A. H. niet uitgenodigd voor een gesprek, en heeft geen kopie opgevraagd van het CGVS gehoor.

Verwerende partij heeft in plaats daarvan ervoor geopteerd om geen rekening te houden met het feit dat mevrouw A. H. op het DVZ gehoor al had aangegeven met verzoeker religieus gehuwd te zijn sinds 2014.

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker en mevrouw A. H. een dochter hadden die helaas erg vroeg overleden is. Verwerende partij ziet dit niet als een indicatie van een waarachtige relatie. Verwerende partij betwist ook niet dat verzoeker en zijn vrouw dagelijks communiceren, maar ziet ook dit niet als een indicatie van een waarachtige relatie.

Verwerende partij houdt geen rekening met de oorlogssituatie in Somalië en de moeilijke administratie, humanitaire en veiligheidssituatie waarin verzoeker en zijn vrouw zich bevonden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met wat het EHRM omschrijft in Tanda-Muzinga als "les évènements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié"(...) », wel integendeel.

Volgens het EHRM moet er bij een gezinshereniging met een vluchteling, rekening gehouden worden met «andere bewijselementen» die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79; EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §59). Het EHRM verwijst in deze arresten ook naar zijn rechtspraak inzake het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr. 55787/09 in EHRM, TandaMuzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47)

Verwerende partij schendt het recht op gezinsleven van verzoeker met zijn partner en haar kinderen. Zelfs als verwerende partij zou menen dat er effectief fraude in het geding is, dan ontslaat dit haar er niet van om het effectieve gezinsleven in rekening te brengen.

In een zaak waar de DVZ een aanvraag weigerde vanwege twijfels rond de identiteit van de aanvrager -echtgenote (foto's op bepaalde documenten zouden de opgegeven leeftijd niet hebben weerspiegeld) en een vermeend frauduleus uittreksel uit het strafregister (stempels en handtekening zouden op dit document zijn geprint en dus niet origineel zijn), kwam Uw Raad eerst tot het besluit dat er kon aangenomen worden dat er sprake was van een beschermenswaardig gezinsleven ("te meer nu verzoekers' verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren, die evenwel zijn omgekomen"). Nadien stelde Uw Raad vast dat DVZ een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM had moeten doorvoeren: "Het gegeven dat een frauduleus document ter staving van het bewijs van goed gedrag en zeden voorlag, kan hierbij een bezwarend element zijn, maar een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd." (RvV 27 maart 2017, nr. 184.385

Verwerende partij is hier niet in geslaagd.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofdte van het bestuur waarbij men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht. Verwerende partij verwijst er naar dat verzoeker en zijn vrouw leerden elkaar begin 2013 kennen en huwden in februari 2014, en dat ze samenwoonden van 2014 tot 2016, dat ze elkaar laatst op 19 mei 2016 zagen, dagelijks contact houden via Whatsapp en Messenger, samen een dochter hadden die erg vroeg overleden is, wat allemaal op een reële relatie wijst, maar verduidelijkt geenszins waarom dit niet aanvaard wordt of mee betrokken wordt in de beoordeling van het gezinsleven.

Verwerende partij wijst er ook op dat verzoeker eerder al eens gehuwd was, maar dat zijn eerste vrouw en zoontje uit dit huwelijk gestorven zijn, dat mevrouw A. H. haar eerste man overleden is, en dat de drie kinderen van mevrouw A. H. gezinshereniging hebben gevraagd en voor hen een DNA procedure loopt, zonder aan te geven wat de relevantie hiervan is of hoe dit de beslissing ook maar enigszins kan beïnvloeden. Een dergelijk motief is vaag en voor verzoeker onbegrijpelijk.

Waar verwerende partij aangeeft dat verzoeker verklaarde dat zijn vrouw 2 zussen heeft, maar dat zij vermeldt dat ze 4 broers en 3 zussen heeft, en dat verzoeker verklaarde dat zijn vrouw in haar hand werd geschoten doch zij dit niet in haar asielaanvraag vermeld heeft, werd er al aangegeven dat dit motief feitelijk verkeerd is, en berust op een onzorgvuldige en onredelijke lezing van het administratief dossier.

Verwerende partij schendt ook het redelijkheidsbeginsel. Het is manifest onredelijk dat verwerende partij zich baseert op de verklaringen van mevrouw A. H. voor wat haar DVZ gehoor betreft in de veronderstelling dat dit alles inhield wat er te melden viel in de asielprocedure. Verwerende partij deed dit door te stellen dat het vreemd is dat verzoeker verklaart dat zijn vrouw in haar hand geschoten werd, wat uit het CGVS gehoor effectief ook blijkt.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij niet in rekening brengt dat mevrouw A. H. haar vier broers gestorven zijn en ze slechts 2 zussen van haar ooit gezien heeft.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij de gemeenschappelijke dochter van verzoeker en mevrouw A. H. niet als indicatie van een echte relatie ziet.

Het is manifest onredelijk dat het feit dat er fouten in de Engelse vertaling van een bevestiging van een religieus huwelijk voorkomen aangewend wordt om die relatieband zelf in vraag te stellen. En dit te meer gezien er quasi direct na die zin wordt verwezen naar de stempels "onderdaan de akte (sic)", en er onderaan die pagina staat "vluchteling volgende (sic) allen 2 routes", en die fouten verzoeker toch niet doen twijfelen aan het echte karakter van de bestreden beslissing.

Het is manifest onredelijk dat er op gewezen wordt dat de akte die het religieus huwelijk bevestigt drie jaar ouder is dan dat huwelijk terwijl het duidelijk is dat die akte aangevraagd werd met het oog op het visum en het voldoen aan de vereiste documentair bewijs voor te leggen.

Het is manifest onredelijk dat het feit dat verzoeker als 'gehuwd' vermeld staat in de akte wordt aangegrepen om twijfels op te werpen over een bigaam huwelijk, gezien de akte drie jaar na het religieuze huwelijk werd opgesteld en verzoeker op het moment van het opstellen dan ook gehuwd is

met mevrouw A. H. Voor die laatste wordt er ook aangegeven dat zij woonachtig is in België wat op 14 februari 2014 het geval nog niet was maar wel op het moment dat de akte werd opgesteld.

Het is manifest onredelijk dat verwerende partij zich baseert op wat voor zou komen in 'andere Somalische dossiers' of zelfs Eritrese dossiers.

Verwerende partij slaagt er ook niet de zorgvuldigheidsplicht te respecteren en alle relevante omstandigheden eigen aan het geval in rekening te brengen bij de beslissingname. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat het CGVS het huwelijk geloofwaardig heeft geacht, het feit dat mevrouw A. H. haar asielaanvraag uit meer dan de CGVS vragenlijst bestond, het feit dat zij van haar familie gescheiden was van haar 9 tot haar 34, het feit dat haar vier broers overleden zijn, het feit dat zij één zus nooit ontmoet heeft, het feit dat zij een kindje had met verzoeker, het feit dat verzoeker vervolgd werd, het feit dat hij zorg draagt voor mevrouw A. H. haar kinderen, het feit dat er een oorlogssituatie in Somalië heerst, ... et cetera; Het is opmerkelijk dat verwerende partij slaagt er dan wel in slaagt om in elementen te betrekken die 'in andere Somalische dossiers' zijn voorgevallen, en zelfs enkele Eritrese dossiers, wat geen uitstaans heeft met verzoekers concrete geval.

Verwerende partij is er toe gehouden zich te baseren op alle individuele omstandigheden eigen aan het geval, en geen amalgaam te maken op grond van nationaliteit. Volgens het Hof van Justitie moeten de lidstaten zowel bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2003/86/EG als bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen maken (Zaken C-356/11 en C-357-11, O. & S., 6 december 2012, punt 81). Het HvJ is daarbij van oordeel dat artikel 17 van de Richtlijn de lidstaten ertoe verplicht om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken.

Ook de Mededeling van 3 april 2014 van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (p.28-29) onderstreept deze verplichting van een 'individuele beoordeling' en voegt hierbij toe dat : "afzonderlijk kunnen geen individuele factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren." (Zie zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100) "Voorbeelden van andere factoren zijn (...) de levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen (...). Alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen."

Verwerende partij maakt zich een advies van het parket eigen waarin het parket erin slaagt om niet naar de relevante individuele omstandigheden eigen aan de zaak te verwijzen maar naar wat zoal allemaal misloopt volgens het Parket in andere Somalische, of zelfs Eritrese dossiers. Het parket schippert daarbij tussen veralgemeningen en anekdotes dossiers die geen enkel verband tonen met het dossier van betrokkenen.

Louter omdat het aangekaart dient te worden werpt verzoekende partij op dat het feit dat Somaliërs grosso modo via twee wegen naar Europa vluchten weinig opmerkelijk is. Het is weliswaar verkeerd, er zijn drie routes uit Somalië, één via de Golf van Aden naar het levensgevaarlijke Jemen, één via Kenia naar Zuid- Afrika, en één naar Europa via de bijzonder risicovolle tocht door de Sahara, langs de detentie- en foltercentra van Libië, per boot naar Italië², maar het is ook

² Zie studie besteld door de Duitse ontwikkelingssamenwerking, K. Marchand, I. Roosen, J. Reinold, M. Siegel,

gewoon volstrekt irrelevant. Er is sinds 1991 een burgeroorlog aan de gang in het land, met wisselende actoren, en Somaliërs hebben conform artikel 12.2 van het IVBPR, artikel 14 van het UVRM en artikel 18 van het Handvest recht om hun land te verlaten of te ontvluchten en elders asiel aan te vragen.

Dat de partner die een visum aanvraagt dan meestal in Kenia of Ethiopië verblijft is niet zo verbazingwekkend gezien Somaliërs vooral naar de buurlanden vluchten om daar asiel aan te vragen, en er om veiligheidsredenen geen Belgische ambassade is in Somalië maar die enkel in de buurlanden toegankelijk zijn. Een verblijf in de buurland is onontbeerlijk om het visum aan te kunnen vragen.

Dat de mensen in kwestie dan een 'gemakkelijke en veilige tocht' beogen, verdient geen repliek, enkel verontwaardiging. Dergelijke bewoording lijkt te suggereren dat het ook voor partners van personen die internationale bescherming genieten maar passend is het risico te nemen van mensen op de vlucht. Verwerende partij steunt zich op het advies van het parket, neemt het over en maakt de motivering zich eigen.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft dit miskend op een wijze die verzoeker enkel in de meest duidelijke bewoordingen kan veroordelen. De beslissing staat bol van onzinnige, kwalijke veralgemeningen die het internationaal recht, de menselijke waardigheid en het recht om als individu in oogmerk genomen te worden en niet als lid van een groep op basis van nationaliteit, miskennen.

Artikel 21 van het Handvest bevat het verbod op discriminatie bij toepassing Unierecht:

"1. Elke discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuigingen, politieke of andere denkbepelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, is verboden. 2. Binnen de werkingssfeer van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en het Verdrag betreffende de Europese Unie en onverminderd de bijzondere bepalingen van die Verdragen, is elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden."

Artikel 1.1 van het Internationaal verdrag van 7 maart 1966 inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie (wet van 9 juli 1975, BS 11 december 1975) verstaat onder rassendiscriminatie: "elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur op grond (...) afkomst of nationale of etnische afstamming die ten doel heeft de erkenning, het genot of de uitoefening, op voet van gelijkheid, van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politieke, economisch, sociaal of cultureel gebied, of op andere terreinen van het openbare leven, teniet te doen of aan te tasten, dan wel de tenietdoening of aantasting daarvan ten gevolge heeft".

Artikel 2 van dat verdrag voorziet dat de Belgische Staat rassendiscriminatie veroordeelt en de verplichting op zich neemt onverwijld en met alle daarvoor in aanmerking komende middelen een beleid te zullen voeren dat erop is gericht alle vormen van rassendiscriminatie uit te bannen, en daarbij de verplichting op zich neemt noch incidenteel, noch in het algemeen rassendiscriminatie toe te passen met betrekking tot personen, groepen personen of instellingen en erop toe te zien dat alle overheidsorganen en openbare instellingen, op nationaal en plaatselijk niveau, in overeenstemming met deze verplichting handelen.

De verwijzing naar het 'zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs: de Somalische vluchtelingen volgende (sic) allen 2 routes, met het vliegtuig vanuit Kenia of Ethiopië, of met de boot vanuit Turkije; er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit; de partner die een visum vraagt verblijft in Oeganda (meestal) of Ethiopië, in casu Oeganda, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van het huwelijk' staat als motief los van de individuele situatie van verzoeker en zijn vrouw, dient ter ondersteuning voor het nemen van een beslissing die een grondrecht, het recht op gezinshereniging en gezinsleven, aantast, en dit op basis van nationale afstamming.

Der wordt dan verder gemotiveerd door een verdere verwijzing naar algemene dossiers en er wordt een amalgaam gemaakt op basis van anekdotes (w/n één dossier bleken betrokkenen broer en zus te zijn) en verdachte hypothesen die niets met het individuele dossier te maken hebben ("Mogelijk wil iemand anders onder het staat 'echtgenote' naar Europa komen via gezinshereniging"). Daarna wordt er zelfs verwezen naar wat in "dossiers van gezinshereniging door Eritrese vrouwen" is gebeurd, wat eigenlijk niet enkel een veralgemening is die naast de kwestie is, maar ook doet vrezen dat er hier een redenering wordt gemaakt op basis van toegeschreven ras'.

Dan wordt er opnieuw verwezen naar wat Somaliërs als groep doen volgens het parket, wat er op kan wijzen dat "de Somalische personen die via gezinshereniging naar België willen komen ook een enkel een gemakkelijke en veilige tocht naar Europa op het oog hebben".

Dit is geen op zich staand geval. Indien men de cijfers van Myria voor gezinshereniging bekijkt blijkt dat 45 procent van de visumaanvragen gezinshereniging voor Somaliërs geweigerd werd door verwerende partij, terwijl dit slechts voor 6 procent van de Syrische aanvragen visum gezinshereniging het geval was (MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, pg.73, https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf).

"Het valt Myria op dat het percentage visumweigeringen voor bepaalde nationaliteiten relatief hoog is. Zo is het weigeringspercentage bij Somaliërs 45%, (...). Op grond van deze nationaliteiten kunnen we aannemen dat een groot aantal onder hen familieleden van begunstigen van internationale bescherming zijn. Myria stelt in de praktijk vast dat het voor deze nationaliteiten vaak moeilijk is om authentieke documenten te verkrijgen. Hoewel er geen statistieken gekend zijn over de weigeringsmotieven, is het goed mogelijk dat het hoge weigeringspercentage voor bepaalde nationaliteiten te verklaren is door motieven gelinkt aan de documenten." MYRIA, Migratie in cijfers en in rechten 2018, pg.95, https://www.myria.be/files/MIGRA2018_NL_H5.pdf)"

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang wordt het eerste middel samen met het tweede middel besproken.

2.2.1. In het eerste en tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu ligt de situatie voor van een familielid van een als vluchteling erkende vreemdeling – met wie de aanverwantschapsbanden al bestonden voor hij het Rijk betrad – die in de onmogelijkheid verkeert om de huwelijksband te bewijzen door middel van een officieel document overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR).

Artikel 30 van het WIPR luidt als volgt:

"1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan : 1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld; 2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt; 3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken. § 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

De Raad wijst er in deze op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt. Verzoeker wijst erop dat de Somalische regering door België niet wordt erkend, zodat hij in de onmogelijkheid verkeert om het Somalisch huwelijkscertificaat als buitenlandse authentieke akte in België te laten legaliseren.

De verwerende partij toont in de bestreden beslissing niet aan dat dergelijk certificaat, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. De verwerende partij heeft bovendien geen nota met opmerkingen neergelegd, en zij repliceert dus niet op de argumenten van de verzoekende partij.

In deze verwijst de verzoekende partij dan ook terecht naar artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet, dat de situatie regelt van een vreemdeling die niet beschikt over de vereiste officiële documenten, *quod in casu*. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascade-systeem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009) wordt gesteld:

“De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen ";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband. De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §5, van de vreemdelingenwet, bepaalt de voormelde omzendbrief het volgende:

"3. "Andere geldige bewijzen"

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de "andere bewijzen"

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen" die "geldig" moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de "andere bewijzen" wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de "andere bewijzen" van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als "andere geldige bewijzen" van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de "andere bewijzen" al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen" 1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband [...] 2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

De Raad wijst erop dat artikel 12bis, §5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, doc51K2478/001, 69).

Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in

aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”.

Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren”

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken,

duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging. Terugkoppeland naar de situatie van de verzoekende partij, herhaalt de Raad dat de verwerende partij haar onderzoek kadert in toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in dit geval. Immers is er geen sprake van een "*buitenlandse authentieke akte*". Het enkele gegeven dat de verwerende partij evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet, dient niet *ipso facto* aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij is overgegaan tot een *in concreto* onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §5 en §6, van de vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld *in concreto* onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de verwerende partij zich met het oog op het beoordelen van de familieband, naast de beoordeling van de voorgelegde stukken, verder heeft gebaseerd op een interview van verzoeker dat werd afgenomen door de diensten van de ambassade en daarnaast op een advies van "*de*" procureur des Konings, dat werd gevraagd op 26 december 2018.

Uit de lezing van de motieven van de beslissing, blijkt dat op grond van de volgende elementen wordt besloten dat het gaat om een schijnsituatie:

- (1) het huwelijksattest werd opgesteld op onbekende datum ter bevestiging van een religieus huwelijk op 14/02/2014. De Engelse vertaling bevat opvallend veel typfouten, als burgerlijke staat van de man staat er "gehuwd" wat zou betekenen dat het om een bigaam huwelijk gaat, en het document werd duidelijk pas laatst opgesteld want als woonplaats van mevrouw wordt reeds België vermeld. De stempels onderaan de akte zijn gedateerd op 14/10/2017 en 14/01/2018, dus bijna 3 jaren na het huwelijk. Het is onduidelijk op basis waarvan het huwelijk geregistreerd werd, een schriftelijke religieuze huwelijksakte of een mondelinge getuigenis. Het document roept alvast veel vragen op wat betreft de authenticiteit en betrouwbaarheid;
- (2) Buitenlandse Zaken en de consulaten legaliseren geen documenten meer uit Somalië omdat het onmogelijk is na te gaan of ze werden opgesteld door de bevoegde overheid, of de inhoud wettelijk in orde is en of de handtekeningen geplaatst werden door de daartoe bevoegde persoon;
- (3) vaag relatieverloop : betrokkenen leerden elkaar kennen ergens in 2013 op een afstudeerfeest. Ze huwden op 14/02/2014. Nadien gingen ze samenwonen in een huurhuis met maar 1 kamer. Mevrouw ontvluchtte Somalië op 19/05/2016;
- (4) onwetendheden : meneer kent de geboortedatum van mevrouw niet (enkel jaar);
- (5) tegenstrijdigheden : mevrouw verklaart 4 broers en 3 zussen te hebben, maar meneer zegt dat mevrouw maar 2 zussen heeft;
- (6) Volgens meneer werd mevrouw in de hand geschoten, maar ze vermeldt hier zelfs niets over in haar asielaanvraag, ze spreekt enkel over slagen en bedreigingen;
- (7) Meneer vermeldt 3 kinderen van mevrouw, mevrouw vermeldt 2 kinderen en 2 geadopteerde kinderen, maar deze 2 hebben een andere naam- dan die meneer noemt van het derde kind;
- (8) weinig bewijzen van huwelijk en relatie : aan mevrouw werd een brief gestuurd met de vraag om bewijzen van de relatie en het huwelijk over te maken. Zij maakt enkel bewijzen over van geldtransfers en van gesprekken via Whats App in een onbegrijpelijke taal;
- (9) zelfde stramien als in andere dossiers visum gezinshereniging door Somaliërs : de Somalische vluchtelingen volgende allen 2 routes, met het vliegtuig vanuit Kenia of Ethiopië, of met de boot vanuit Turkije; er was geen groot huwelijksfeest, het huwelijk lijkt een formaliteit; de partner die een visum vraagt verblijft in Oeganda (meestal) of Ethiopië, in casu in Oeganda, ze kunnen geen bewijzen voorleggen van het huwelijk;
- (10) er bestaat geen zekerheid dat diegene die het visum vraagt ook de partner is met wie betrokkene gehuwd is. In één dossier bleken betrokkenen broer en zus te zijn. Mogelijk wil iemand anders onder het statuut "echtgenote" naar Europa komen via gezinshereniging;
- (11) In dossiers van gezinshereniging door Eritrese vrouwen bleek dat deze zich niet bij hun echtgenoot vestigden. Het feit dat vele echtgenoten niet weten hoe hun partner hier leeft en ze geen toekomstplannen kunnen noemen kan er op wijzen dat de Somalische personen die via gezinshereniging naar België willen komen ook enkel een gemakkelijke en veilige tocht naar Europa op het oog hebben.

Met een betoog onder artikel 8 van het EVRM en artikel 12 van het Vluchtelingenverdrag voert verzoeker aan dat het bewijs van de familieband met een zekere soepelheid moet worden toegepast. Hij verwijst daarbij ook naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en wijst erop dat zijn echtgenote in België niet werd gehoord.

Verzoeker betoogt dat de nadruk werd gericht op de negatieve elementen in de aanvraag en dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar de positieve elementen.

Zo voert verzoeker aan dat de referentiepersoon *in tempore non suspecto* in het kader van haar asielaanvraag van 2014 verklaarde dat zij religieus gehuwd was met verzoeker. Verzoeker wijst er ook op dat de verwerende partij zich ertoe heeft beperkt de verklaringen van verzoeker te vergelijken met de verklaringen die zijn echtgenote voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming. De verwerende partij heeft zich evenwel niet de moeite getroost het gehoorverslag van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op te vragen en heeft hieromtrent aan zijn vrouw ook geen verdere vragen gesteld. Verzoeker voert aan dat zijn echtgenote had kunnen verduidelijken dat haar huwelijk, en niet slechts de relatie, een essentieel onderdeel was van haar asielprocedure, dat ze hier uitgebreid over werd ondervraagd door het CGVS, waarna dit huwelijk en de gevolgen ervan als geloofwaardig werden erkend. Ook had uit het gehoorverslag kunnen blijken dat verzoekers echtgenote wel degelijk verklaarde dat zij beschoten werd en dat haar arm werd geraakt en dat zij dit als zodanig aan het CGVS heeft verklaard. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoekers echtgenote verklaarde dat haar vier broers overleden zijn en dat zij slechts twee van haar zussen ooit heeft gezien aangezien zij van haar negende tot haar vierendertigste jaar gescheiden was van haar familie. Ze verklaarde slechts twee van haar zussen ooit te hebben gezien, de derde heeft ze nooit ontmoet.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van het gehoorverslag van het CGVS d.d. 21 juni 2017 met betrekking tot zijn echtgenote toe. Na lezing hiervan dient de Raad verzoeker bij te treden waar hij aanvoert dat de tegenstrijdigheden die hem worden toegerekend (met betrekking tot de schotwonde en de familieleden van zijn vrouw) niet steunen op een zorgvuldig onderzoek, en mogelijk hadden kunnen worden verklaard indien de verwerende partij niet enkel zijn eega's verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, maar ook die voor het CGVS had gelezen.

De verwerende partij is op dit punt geenszins overgaan tot een bijzonder zorgvuldig onderzoek (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 *Final*, 3 april 2014, p.22, stuk 4 bij het verzoekschrift).

De overige individuele elementen die hem worden aangerekend, kunnen geenszins als zwaarwichtig worden beschouwd. Het motief met betrekking tot het vage relatieverloop, biedt geen enkel tastbaar element waarom het daarom zou gaan om een schijnsituatie, en de bewijzen van geldtransfers en van gesprekken via 'WhatsApp' in een "*onbegrijpelijke taal*" toont enkel aan dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de vaststelling dat zij deze documenten niet kan lezen en houdt geen rekening met de specifieke situatie waarbij, gelet op de grote afstand tussen verzoeker en zijn echtgenote, het geenszins eenvoudig is dergelijke bewijzen op verzoek neer te leggen.

Weliswaar merkt de bestreden beslissing terecht op dat het huwelijksattest veel vragen oproept wat betreft de authenticiteit en de betrouwbaarheid; het feit dat aan de geloofwaardigheid van dit document kan worden getwijfeld, sluit evenwel daarom niet absoluut uit dat de huwelijksrelatie wel degelijk reëel kan zijn. Het motief met betrekking tot de huwelijksakte stelt de verwerende partij dan ook niet vrij om met bijzondere zorg de elementen na te gaan in het hierboven geschetste cascadesysteem.

Wat betreft het huwelijksfeest dat slechts bescheiden zou geweest zijn, kan hier ook niet gesproken worden van een draagkrachtig motief. Verzoeker voert immers duidelijk aan dat de veiligheidssituatie in Somalië aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, bovendien werd zijn echtgenote als vluchteling erkend, waardoor het aannemelijk is waarom zij geen grootschalig en opvallend huwelijksfeest hielden.

Voor het overige hebben de weigeringsmotieven betrekking op de algemene context met betrekking tot de visumaanvraag uit Somalië. Dat deze dossiers via een bepaald stramien verlopen en dat er in het verleden reeds sprake is geweest van misbruiken in dergelijke dossiers, kan een aanwijzing zijn waarom de verwerende partij in deze context met terughoudendheid meent te moeten beoordelen; deze context stelt de verwerende partij er echter niet van vrij over te gaan tot een zorgvuldige en individuele beoordeling van verzoekers aanvraag.

De Raad treedt verzoeker dan ook bij waar deze aanvoert dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek van alle individuele omstandigheden eigen aan het geval.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 januari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT